

ת"פ 45994/08/21 - מדינת ישראל נגד סامر אלסאנע, לאחר אקרע

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 21-08-45994 מדינת ישראל נ' אלסאנע(עוצר)
ואח'

בפני:	כבוד השופטת טל לחיאני שהם
בעניין:	המאשימה
	מדינת ישראל
	עו"י ב"כ עזה"ד נטלי בן שושן
	נגד
	הנאשמים
	1. סامر אלסאנע עו"י ב"כ עזה"ד אחמד וותד
	2. מאהר אקרע עו"י ב"כ עזה"ד נטלי אוטן

גזר דין

1. הנאים הורשו בהתאם להודאותם במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירה של חבלה בכונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

נאשם 1 אף הורשע בביצוע עבירות בנשק (נשיאת נשק), עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין וUBEITET IRIM מנסק חמם, עבירה לפי סעיף 340א(ב)(2) לחוק העונשין.

מכتب האישום המתוקן עולה כי בין הנאים ואחר לבין המתלוון ישנה היכרות מוקדמת.

נאשם 1 והאחר הם אחיהם ולהם סכסוך קודם עם המתלוון.

נאשם 2 והמתלוון הם חברים ולא קיימים סכסוך קודם ביניהם.

ביום 01/08/2021, בשעות הערב, שבו המתלוון ואשתו בדרכה והתכוונו לנסוע לביתם בנצרת. מכיוון שאזל להם הדלק ולא היה להם כסף לתדלק, פנה המתלוון לנאשם 2 בבקשתו כי יולוה לו סכום של 200 ₪, וכן ביקש מהנאשם שייפגשו מחוץ לשוב טראבין בשל אותו סכסוך. הנאשם 2 נענה בבקשתו, והשניים סיימו כי המתלוון יגע לתחנת דלק בכביש 310, סמוך לשוב טראבין (להלן: "מקום האירוע"), שם יפגשו, ונאשם 2 ימסור למתלוון את הכספי. במקביל, התקשר הנאשם 2 לנאשם 1 ולאחר מכן, מספר פעמים, ובשיחות אלה תכננו הנאים והאחר לפגוע במתלוון בעת המפגש. בהמשך, בסמוך לשעה 23:34, נפגשו המתלוון ואשתו עם הנאשם 2 במקום האירוע. המתלוון פתח את דלת רכבו על מנת לצאת ולפגוש את הנאשם 2, אך לפתע הגיעו האחים ונאשם 1 ברכב בו ניגר נאשם 1, האחים יצאו מהרכב כשבאחתחו אקדח והתקרב בריצה לרכבו של המתלוון. המתלוון סגר את דלת הרכב והתקoon להימלט, אך רכבו של נאשם 2 חסם לו חלק

מנתיב הנסיעה, ונאשם 2 הבחן כי האחיר אוחז באקדח. האחיר התקדם לכיוון רכבו של המתלונן וירה לכיוונו מטוח קצר, קליע אחד חדר את דלת הרכב ופגע ברגלו השמאלית של המתלונן, יצא ממנה וחדר גם לרגל ימין. מיד ובסמוך, יצא נאשם 1 מהרכב כשהוא אוחז באקדח וירה באוויר. המתלונן הרים את רגלו הימנית הפגועה והניח אותה על דושת הגז, נסע על השול הימני עקב החסימה החלקית של נאשם 2, ונמלט ממוקם האירוע.

כתוצאה מהירוי נגרמו למתלונן פצעי כניסה ויציאה ושבר פמור דיסטאלி לא תזוזה ברגל ימין, ורגל שמאל פצעי כניסה ויציאה.

הסדר הטיעון

2. לאחר שנשמעה עדותם של מרבית עדי הטעיה, הציג הסדר טיעון, במסגרתו כאמור הוודו הנאים בעובדות כתוב האישום המתוקן.

באשר לנאשם 1 הוסכם כי המאשימה מעתור להטלת עונש מאסר בפועל בן 52 חודשים לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי, בעוד ההגנה תהיה חופשית בטיעוניה לעונש אך לא תוכל לעתור לאי הרשותו.

באשר לנאשם 2 הוסכם כי המאשימה מעתור להטלת עונש מאסר בפועל בן 40 חודשים לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי, בעוד ההגנה תהיה חופשית בטיעוניה לעונש אך לא תוכל לעתור לאי הרשותו.

בمعنى הצעת הסדר הורית על עriticת תסקירות נפגע עבירה למתלונן וכן על הפניות לנאשם 1 לקבלת תסקירות שירות המבחן לאור גילו.

תסקירות נפגע עבירה

3. מפאת צנעת הפרט אתייחס בתמצית בלבד לתוכן תסקירות זה.

מהתסקירות עולה כי נפגע העבירה נשוי והוא ילד מנשואים קודמים שהוא לא מגדל. כויס מתגורר בשטחי הרשות הפלשתינית. בילדותו חוותה חוסר יציבות ומגיל צעיר חבר לחברה שלעית. הנאים והמתלונן הם קרובי משפחה. נאשם 1 היה בקשר קרוב עמו, אך לאור סכסוך ניתק הקשר ביניהם. נאשם 2 נותר עמו בקשר חבריו ועל כן פנה אליו בבקשת סיוע ביום האירוע. במקום המפגש, עת ארבעו לו הנאים והאחר, חש תחשות אימת מוגעת מוחשית ומעוררת, קיפאון וחרדה, שהתעצמו על רקע הבהלה של אשתו, שנכחתה ברכבת, והחרדה והדאגה כלפייה מצד. נפגע העבירה אף תיאר את הצורך שלו לבסוף מבית החולים 'سورוקה' במהלך הטיפול רפואי בשל החשש להמשך פגיעה מצד הנאים, אשר הוביל לכך שפנה לקבלת המשך טיפול רק ממועד מאוחר יותר בשטחי הרשות הפלשתינית.

עורכת התסקירות התרשמה ממספר מוקדי נזק -

נזק בתחום הרפואי - בשבועות הראשונים סבל מכבים עזים ברגלו, עם יכולת כמעט אפסית לזרז.

נזק בתחום התעסוקה - בשל הפגיעה נאלץ להפסיק לעבוד, דבר אשר פגע בהליך שיקום שהחל טרם הגיעו האירוע.

נזק בתחום מערכות היחסים - נפגע העבירה תיאר תחושת בגין הצד בני משפחתו שפגעו בו. דבר שהוביל לפגיעה וערעור של אופן התיחסותו לערכיהם בסיסיים עליהם גדל, ובهم אמון וביטחון.

נזק בתחום הייצבות - בשל האירוע והחשש מפגעה נוספת הוא ואשתו נאלצו לנדוד בין מקומות מגוריים מהם אף נותרו מקשרים עם בני משפחה המתגוררים בארץ ומבננו - דבר שייצר תחושת בדידות, כאב ועצב.

עורכת התסקיר אף התרשמה מפגעה במצבו הנפשי של נפגע העבירה כתוצאה מהאירוע, בליוי תחושים מסכול, חרודות, דריכות, בושה וחוסר אונים.

עורכת התסקיר, לאור תמונה הנזק ועל מנת לסייע לנפגע העבירה לקבל הכרה בפגיעה ובהשלכותיה, המליצה להטיל על הנאים פיצוי כספי ממשועוט.

תקיר לעניין נאשם 1

4. מתסקיר שירות המבחן מיום 22/11/08 עולה כי מדובר בנאשם צער, בעל עבר פלילי, נשוי ואב לילדה שנולדה במהלך בגין תיק זה. סיימ 11 שנים לימוד ונשר מלימודים על מנת לסייע בפרנסת המשפחה. הנאשם מגיע מרകע משפחתי מורכב - אביו נפטר בהיותו צער, אמו נאלצה לעזוב לעזה עקב סכסוך, והוא גודל על ידי סבתו. הנאשם הופנה מספר פעמים בעבר לשירות המבחן, גורמי הטיפול התרשמו מגורמי סיכון רבים ושיתוף פעולה חלקי מצד אחד, והוא אף ריצה מסר בפועל. ביום במעצר הוא מתפרק כנדרש, מוסר בדיקות שtan נקיות ואף שולב בהליכי טיפול, אם כי מדובר בטיפול ראשוני וכשברור שהנאשם זוקק להמשך טיפול.

באשר לעבירה עליה נותן את הדין - גורמי הטיפול התרשמו מהתיחסות מעורפלת ומצמצמת של הנאשם לאירוע, וזה טוען כי אחיו לחץ עליו לירות בנשק, אך גם מהבעת חרטה על מעשי.

לאחר שנבחנו גורמי הסיכון, ובهم מאפיינים שלולים ואלים, היעדר CISורי חיים מיטיבים, צורר להשגת כסף גם במחair של ביצוע עבירות, קשרים עם גורמים שלולים ובערו הפלילי - התרשם שירות המבחן מקיומה של רמת סיכון גבוהה מאוד להישנות עבירות ובפרט בתחום האלים, ובשים לב אף לחומרת העבירה - נמנע מכל המלצה שיקומית בעניינו.

טייעונים לעונש

עדות המתלון לעונש

5. ביום 23/01/26 העיד המתלון וטען כי הפגיעה בו, שנעשתה על ידי שלושה בני משפחתו, הייתה פגעה קשה, ובגינה אף נדרש לטיפול רפואי ממושך, אשר כלל אף התנייניות באמצעות CISא גלגים במשך 4 חודשים. עם זאת ציין כי ביום, לאחר תקופת החלה, לא נותרה לו נוכחות כתוצאה מהאירוע. עוד תיאר המתלון תחושים של פחד, הן ביום האירוע והן בתקופה שלאחריו, אך עם זאת העיד כי נאשם 1 יצר עמו קשר שהוביל לעריכת 'סולחה', במסגרת נאשם 1 התנצל בפניו, פיצה אותו, והושג פתרון לסכסוך שהיווה הרקע לאירוע, אולם הבahir כי עדין חי בתחום פחד בשל העובדה שיש אנשים שלא עשו איתי סולחה". לשאלות ב"כ נאשם 2 הבahir כי על אף שלא קדם סכסוך עם נאשם 2

לאירוע, לאחר זה הכנס עצמו לאירוע - מצרי פניה ממי מטעמו לצורך עriticת סולחה ובקשת סוליחה ממנו.

טייעוני הצדדים לעונש

6. בטיעוניה בכתב הפניה המאשימה לערכיהם המוגנים שנפגעו כתוצאה מעשי הנאים, וסבירה כי מידת הפגיעה בערכיהם אלה היא גבוהה נוכח חומרת התקיפה, הרקע לביצוע העבירות והשימוש בנשק חם.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, טענה המאשימה כי מדובר בנסיבות חמורות, שכן מדובר באירוע של נקמה עברינית הכוללת אף הצעידות בנשק חם, שבוצע לאחר תכנון מוקדם.

עוד טענה כי לכל אחד מהנאים חלק מרכזי ביצוע העבירה, שכן נאשם 2 ניצל את האמון שננתן בו המתלון, וטור הצגת מצג שוא, ניצול הكرבה ביניהם וኒצול מצוקתו - הוביל אותו ואת אשתו למקום האירוע. כמו כן, נאשם 2 חסם ברכבו את רכבו של המתלון. נאשם 1 הגיע יחד עם האחראי תוך שהוא הצעיד בנשק חם, בו אף עשה שימוש עת ירה באוויר מיד לאחר שהמתלון נורה על ידי האחראי.

כמו כן, הפניה המאשימה לנזק הקשה שנגרם בפועל למATALON כתוצאה מעשי העבירות, וזאת לצד פוטנציאלי הנזק המשמעותי עת נעשה שימוש בנשק חם.

עוד הפניה המאשימה לחומרה שמייחס החוקן לעבירות השונות אשר בביצוען הורשו הנאים, אשר נלמדת מעונייני המאסר הקבועים בחוק לצד עבירות אלה.

כמו כן, בשל הנסיבות הקשות של האירוע, לצד הצורך בהחמרת הענישה בעבירות אלימות בכלל וכאליה המבוצעות באמצעות נשק חם בפרט, כפי שעולה מפסקה ענפה - טענה המאשימה כי קיימת חובה לקבוע מתחם ענישה חמיר.

לאור המפורט, עטרה המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 40 ל-80 חודשים מאסר בפועל, והפניה לפסקה אשר תומכת לטעמה בעתרתה לקביעת מתחם זה.

באשר לקביעת העונש בתוככי המתחם - המאשימה התייחסה להודאת הנאים במסגרת הסדר הטיעון שנעשתה רק לאחר שמייעת מרבית עדי התביעה ובכללם נפגע העבירה ואשטו, וכן הפניה לעברם הפלילי של הנאים, ולהתרשומות שירות המבחן בעניינו של נאשם 1 והערכת הסיכון הגבוה בעניינו, כפי שעולה מتسקיר שירות המבחן.

לפיכך, בעניינו של נאשם 1 עטרה להטיל עונש מאסר בפועל בן 52 חודשים, ובעניינו של נאשם 2 עטרה להטיל מאסר בפועל בן 40 חודשים, והוא לצד ענישה צופה פני עתיד וKNOWN. עוד עטרה להטלה פיצוי משמעותי ביותר, בגובה של עשרות אלפי שקלים, לנפגע העבירה, וזאת הן בשל הנזק הפיזי שנגרם לו והן בשל הנזק הנפשי והפגיעה בתעסוקה שנגרמו לו, והכל כפי שעולה מتسקיר נפגע העבירה.

7. ב"כ נאשם 1 סבר כי המאשيمة טעה בעתירתה לקבע מתחם עונש הולם שתחתיתו ב-40 חודשים מאסר וטען כי מתחם העונש ההולם צריך לנوع בין 36-24 חודשים מאסר בלבד בלבד.

בטעונו הפנה ללקיחת האחריות של הנאשם על מעשיו, לגילו הצעיר ולכך שעברו הפלילי איננו בתחום עבירות האלימות. כמו גם להבעת החריטה ולמאמציו לתקן את הנזק בעריכת 'סולחה' עם המתلون ומתן פיצוי, וכן לעמדת המתلون. עוד טען כי יש להתחשב בכך שהנאשם גורר אחריו אחר כדי לרצותו, וזאת על אף שברווח כי אין באמור כדי להפחית במידת אחירותו.

לאור האמור, עתר ב"כ נאשם 1 לכך שבית המשפט לא ימצאה עם הנאשם את הדין.

יוער כי לביקשת ב"כ נאשם 1 ניתנו לו 7 ימים להגשת פסיקה לתמיכה בעתירתו, אולם עד כה טרם הוגשה פסיקה מטעמו.

נאשם 1 הביע חರטה על מעשיו, טען כי לא ישוב לسورו, ציין כי במהלך מעצרו נולדה לו בת שהוא לא ראה עד היום.

8. ב"כ נאשם 2 טענה כי לאור מהות ההסדר בו הסכימו הצדדים על טווח העונשה - "כשה 0 עד 40" אין צורך לקבע כלל מתחם עונשה. בטעונו הוסיפה כי קיימת פסיקה לכאן ולכאן בסוגיה אך לא הציגה פסיקה רלבנטית לחילופין, עתרה לקביעת מתחם שתחתיתו בעונש בין 20 חודשים מאסר בלבד.

באשר לנسبות ביצוע העבירה ביחס לנאשם 2, טענה כי הנאשם אמן שותף לביצוע העבירה של חבלה בכוננה מחמייה בכך שהוביל את המתلون למקום האירוע, אך לא היה שותף לתוכנן אירוע הירוי, ובהתאם לעבודות כתוב האישום המתוקן - נודע לו על הנסיבות של נאשם 1 בנשך חמ רק במהלך אירוע עצמו. משכך, הפנית המאשيمة לפסיקה הנוגעת לתוכנן מוקדם של אירוע ירי איננו מתאים בעניינו של נאשם 2 והיא על המאשيمة לבקש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לנאשם 2.

באשר שנגרם למתلون, ב"כ נאשם 2 לא חלקה על הנזק הפיזי העולה מעבודות כתוב האישום המתוקן, אולם ביקשה שבית המשפט יתחשב בדברי המתلون לפיהם לא נותרה לו נוכחות כלשהי כתוצאה מהפצעה והוא פוצה על ידי משפחות הנאשמים. באשר ליתר הנזקים שпорטו בתסקיר נפגע העבירה, ביקשה ב"כ הנאשם להתייחס אליהם בזיהירות, שכן לטעמה תמונה הנזק שהציג המתلون אינה עולה בקנה אחד עם אורח החיים שניהל קודם לאירוע הירוי, וזאת כפי שעלה במהלך שמיעת הראיות ב庭.

באשר לקביעת עונשו של נאשם 2 טענה ב"כ הנאשם כי עברו הפלילי איננו מכבד, והפנתה לכך שאין בעברו ריצוי עונשי מאסר ממושכים. עוד טענה ביחס ללקיחת האחריות, כי זו נעשתה לאחר שמיעת העדויות המרכזיות שהעלן קשיים ראיתיים משמעותיים שהובילו לתיקון כתוב האישום, ועל כן אין להתייחס אליו כמי שהקח אחריות רק בשלה מאוחר או

ככה אשר לא חסר העדת המתלוון.

עוד ביקשה ליתן משקל לבקשת הסליחה של הנאשם מהמתלוון במעמד דיון הティיעונים לעונש, וכן, הפנמה לעובדה כי במהלך ניהול ההליך, עת הנאשם שהוא במעצר, אמו נפטרה ולא הותר לו להשתתף בהלויה.

משכך, עתרה כי יוטל עונש מאסר בחלוקת הנמור של הנאשם, אם כי לא בתחריתו, ולהסתפק בעונש מאסר בן 24 חודשים לצד ענישה נלוות.

באשר לגובה הפיizio, ביקשה ב"כ הנאשם לאבחן בין הנזק שנגרם במקרה של מקרים אליהם הפנמה המאשימה, וזאת לאחר ובאותם מקרים הוגש מסמכים רפואיים שהעידו על נכיות, וביקשה שלא להיעתר לעתירת המאשימה אף לענין גובה הפיizio.

ב"כ הנאשם 2 הגישה פסיקה כתמיכת לעתירתה.

נ吝ם 2 הביע צער בפני המתלוון, בקש סליחה וצין כי יש לו 3 ילדים.

דין והכרעה

9. בטרם הכרעה אתייחס בקצרה לטענתה ב"כ הנאשם 2 באשר לצורך לקבוע מתחם העונש הולם במקרה בו מוצג הסדר טיעון הכלול "טוווח ענישה".

כאמור, ב"כ הנאשם 2 טענה כי קיימות 2 גישות לשאלת זו אך לא תמכה טענהה בפסקה רלבנטית. עיון בפסקה מלמד כי זמן קצר לאחר כניסה לתקוף של תיקון 113 לחוק העונשין קבעה כבוד השופטת ע' ארבל בע"פ 3856/13 גוני נגד מדינת ישראל (03/02/14) כי במקרה שזכה עדין שומה על בית המשפט לגזר את הדיון, ומכאן שעלוי לשקלול את כל השיקולים שהתווה המחוקק בהתאם לוראות סעיפים 40א - 40ט לחוק העונשין, ומשך יש מקום להתייחס לסוגיות מתחם העונש הולם במקרה שזכה (סעיף 12 לפסק הדיון).

גם בפסקה מאוחרת יותר נדרש בית המשפט העליון לסוגיה זו וכך קבע:

"בית משפט זה נדרש זה מכבר לפרשנות "מערכת היחסים" בין הוראות התקיקון לבין קיומו של הסדר טיעון, וקבע כי קיומו של האחרון אינו מבטל את תחולת ההוראות שנקבעו במסגרת התקיקון. היינו: אף אם יש הסכמה בין הצדדים לטוווח ענישה, שהוא תוצאה של כוח מיקוח הצדדים, על בית המשפט לבחון את מתחם הענישה, המהווה קביעה נורמטטיבית בדבר האיזון הרואוי שנקבע על ידי המחוקק (ראו ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.12.2013); ע"פ 3856/13 גוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.2.2014)).

כפי שציינתי בעבר, לא רק שבית המשפט אינו כובל להסכמות הצדדים בעת קביעת מתחם הענישה, אלא ראוי כי יקבע מתחם זה בנפרד מהסכנות אלו, וזאת כדי לאפשר את בוחינת הסדר הטיעון לאור

העונש ההולם בנסיבות העניין (ע"פ 18/1548 גיא נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (28.11.2021)).

[ראו: ע"פ 20/2019 מדינת ישראל נגד גולאני (28/11/21) (סעיף 16 לפסק הדין) וכן ע"פ 21/8622 הולר נגד מדינת ישראל (15/05/22)].

כמו כן, אך לאחרונה חודד בע"פ 21/8507 דסוקי נגד מדינת ישראל (22/06/09) (להלן: "פס"ד דסוקי") ביחס לסוגיה זו ולהשלכותיה כי: "בקביעת מתחם העונשה בבית המשפט אינו כובל להסתכנות הצדדים, והוא מוסמן, ואילו נדרש, לקבוע את מתחם העונשה הרואוי בהתאם להוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין ובהתיחס לנסיבות המקרה שלנו... אם לאvr יהי, שיקול דעתו של בית המשפט לדוחות הסדרי טיעון אשר נערכים בין הצדדים ישילם ממנו מניה וביה - תוצאה בלתי-רצוייה ומונוגדת להלכה פסוקה..."

10. משך, אפנה בתחילת קביעת מתחם העונש ההולם -

צודקת ב"כ נאשם 2 כי קיים שינוי בין סעיף העבירה המិוחסims לנאים, כמו גם שינוי בנסיבות המិוחסims לכל אחד מהנאומים בכתב האישום המתוקן. משכך, בקביעת מתחם העונש ההולם, בחלוקתם בהם קיים שינוי בין הנאים, ATIICHIS בנפרד לכל נאים, ובסיומו של יום אקייב מתחם נפרד לכל נאים.

על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות העונשה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".

אין מחלוקת כי במקרה דנן, בעניינו של כל נאים יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד שכן מדובר באירוע אחד.

הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מעשייהם של הנאים הם שמירה על ביטחון הציבור, השמירה על הסדר הציבורי, שלמות גופו ונפשו של נפגע העבירה ושלטון החוק.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף הבינוני-גבוה, וזאת לאור התכונן המוקדם בהבאת נפגע העבירה למקום האירוע, תוך תיאום בין הנאים והאחר לפגוע בנפגע העבירה, וחסימה חלקית של רכב המטלון באופן שהקשה עליו להימלט מהמקום, וכן בשים לב לנזק שנגרם לנפגע העבירה כתוצאה מהיריו לעברו. גם שנאשם 2 לא ידע על הנסיבות של נאשם 1 והאחר בנסיבות חם לצורכי הפגיעה בנפגע העבירה, הרי שעצם התכונן לפגוע בו והנזק שנגרם בפועל - מבאים לככל מסקנה כי מדובר באירוע בעל פגעה ממשותית בערכים המוגנים.

לא יכולה להיות מחלוקת באשר לחומרה היתרה שיש בעבירות אלימות בכלל, ובמיוחד כאשר שימוש בנסיבות שחייב פגעה קשה בנפגע העבירה, לצד ערעור תחושת הביטחון של כלל הציבור [ראו: ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נגד רייכמן (07/02/05)].

בית המשפט העליון בהחלטות רבות מספור חזר על הצורך בעונשה במקרים בהם נעשה שימוש בנסיבות על רקע סכום קודם כדרך לפתרון הסכסוך, והצריך בחומרה בעונשה כדי להביא למיגור התופעה. כך לדוגמה בע"פ 9104/20 מדינת ישראל נגד טבצ'ניקוב (04/03/21) (להלן: "פס"ד טבצ'ניקוב") קבע בית המשפט כי "השימוש

הנפוץ בನשך חם ככלי ליישוב סכסוכים תוך נטילת החוק לידי מבצע העבירה; הסיכון הנשקף משימוש בנשך כלפי הציבור כולו, וקרובן העבירה בפרט; והמחירים החברתיים רבים הנלוויים למשעים אלו - בין היתר בשל הפגיעה בתחומי הביטחון הכרוכה בהם - מחייבים עונישה מוחשית ומרתיתעה כלפי עבירות הכלולות שימוש בנשך חם ככלי ליישוב סכסוכים, במטרה לצמצם תופעה נסdetת זו".

ודוק, גם שנאשם 2 לא ידע מראש כי עתיד להיעשות שימוש בנשך חם באירוע, אך ידע שהבאת המTELון למקום נועדה לפגוע בו, אין בה כדי להפחית מחומרת האירוע בקביעת העונשה בעניינו, וזאת בשים לב לתוצאות החמורות של האירוע בגין הורשע נאשם 2 והפגיעה הקשה שיש לאירוע מסווג זה בתחום הביטחון של הציבור בכלל.

צדקת המאשימה בטיעונה כי חומרת העבירות יכולה להילמד אף מעונש המאסר בן 20 שנה שקבע המחוקק לצד העבירה בה הורשעו שני הנאשמים, וביתר שאת בעניינו של נאשם 1 אשר אף הורשע ב-2 עבירות נוספות שעוניין נשיאת נשך וירי באזרע מגורים שהעונשים נקבעו לצדדים אף הם עונשי מאסר ממשמעותיים, 10 שנים ו-5 שנים מאסר, בהתאם.

כמו כן, על הצורך להילחם במבצעי עבירות אלימות תוך שימוש בנשך חם ביד קשה, תוך הטלת עונשים מרתייעים כבר נכתב רבו, ובין היתר נקבע בע"פ **147/21 מדינת ישראל נגד ביתון (14/02/21)** כי: "הטלת עונשים חמורים ומרתייעים על עבריני נשך היא עיקר תרומתם של בתיה המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העבריין עם האקדח משגרת חיים של אזרח מדינה שומרין חזק".

מדיניות העונשה הנהוגה

11. בטרם הפניה לפסיקה הנהוגת אצין את המידע לכל ולפי הפסיקה הנהוגת מהוות פרמטר אחד מתוך מספר פרמטרים שהתווה המחוקק לבתי המשפט בקבועם את מתחם העונש ההולם ו"מלאת העונשה לעולם אינה מתמטית, ועליה להגזר מנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה לגופו".

[ראו: ע"פ **4232 פלוני נגד מדינת ישראל (12/11/20)** (פסקה 9).]

בחינת מדיניות העונשה הנהוגת מעלה כי גם במקרים מוגע עונשה רחבה, תוך שבתי המשפט שוקלים פרמטרים שונים ובهم מידת התקנון שקדם לאירוע, מידת המעורבות של כל נאשם באירוע הורי והתקיפה, מקום ביצוע העבירה, הנזק שנגרם בפועל, לצד הנזק הפטונציאלי - הרי שכך בעבירות מסווג זה מוטלת עונשה הכלולת מאסר בפועל לאחרורי סוג ובריח לתקופה ממושכת.

הערה נוספת בטרם הפניה לפסיקה - גם שנסיבות ביצוע העבירה של כל אחד מהנאשמים שונות, אציג במאוחذ את כלל הפסיקה, ומתוכה אלמד את מדיניות העונשה הנהוגת ביחס לכל אחד מהנאשמים באופן שיפיע על קביעת מתחם העונש ההולם בעניינו.

ומכאן לענישה הנוגגת:

בע"פ 6865/22 מדינת ישראל נגד ג'בארין (17/01/23) קיבל בית המשפט העליון את ערכו של המדינה על קולות העונש בעניינו של מшиб אשר הורשע, לאחר שמיית ראיות, בביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות חמורות, נשיאת נשק וירי באזרז מגורים. זאת בגין אירוע שבמסגרתו הגיע המшиб עם אחר אשר נשא עמו נשק, וזאת בידיעת המшиб, לבתו של אחד המתלונים. שהגיעו למקום ירד המшиб מהרכב, התלקח ויכוח בין לבון המתלון, או אז חזר המшиб לרכב והآخر יצא מהרכב, התקrab אל אותו מתלון, ירה לכיוון הקרקע, ולאחר מכן ירה לעבר רגליו של המתלון מספר כדורים שפגעו ברגלו. שהתקרב למקום מתלון נוסף - ירה الآخر גם לעבר רגליו. כתוצאה מהאמור נגרמו למTELון הרaison חבלות חמורות ופצעות. בית המשפט המחויז קבע מתחם עונש הולם הנע בין 36-60 חודשים מאסר בפועל, והטיל על המшиб, נעדר עבר פלילי, 36 חודשים מאסר בפועל, לצד מאסר מוותנה ופיצויים בסך 5,000 ל"נ-2,500 ל"נ. בית המשפט העליון קבע כי על אף שהנאשם עצמו לא זה שירה בנשך, גזר דין חORG לקופה מדיניות הענישה המקובלת, ומשכך החמיר עונשו והטיל עליו 48 חודשים מאסר בפועל, תוך הותרת יתר רכיבי הענישה על כנמה.

בע"פ 1682/22 סבג נגד מדינת ישראל (11/09/22) דחה בית המשפט העליון את ערכו של מי שהורשע, לאחר שמיית ראיות, בביצוע עבירות נשיאת נשק, החזקת סכין וירי באזרז מגורים בצוותא חדא. זאת בגין אירוע שבמסגרתו, על רקע סכסוך קיים, הגיע המערער, יחד עם אחרים, סמוך לבתו של המתלון, אשר שהה במקום עם מספר אנשים אחרים. שהגיעו למקום, החלו חילופי צעקות וגידופים בין המערער והאחרים לאותה חבורה, או אז יצאו המערער והאחרים מהרכב, כשהמערער ואחר נושאים אקדמיים. בשלב זה אחד מאותה חבורה ذكر את המערער ברגלו וגבבו, והמערער דורך את האקדח ויריה אותה. גם الآخر ניסה לירוח. גם לא הצליח בשל נפילת המחסנית. בהמשך למושא, המערער והאחרים נכנסו לרכב והמערער הוציא את ידו הימנית, אשר אחזה באקדח, אל מחוץ לחלוון וכיוונו לעבר בני החבורה. המערער והאחרים נסעו לכיוון בית החולים ונעקרו על ידי המשטרה. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 30-60 חודשים מאסר בפועל והטיל על המערער, בעל עבר פלילי מכבד, עונש מאסר בן 45 חודשים לצד מאסרים מוותנה. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהוטל על הנאשם הולם את חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, לצד נסיבות האישיות של המערער ואינו מצדיק התערבות.

בפס"ד דסוקי דחה בית המשפט העליון את ערכו של מי שהורשע, בהתאם להודאותו, בביצוע עבירות חבלה בכונה חממית ובנסיבות נשק. זאת בגין אירוע שבמסגרתו, על רקע סכסוך, עקב המערער אחרי המתלון שנסע ברכבו, כשהוא מצוי באקדח, ולאחר שעצר את רכבו ליד רכבו של המתלון - שאל לשלומו, ובעוד זה עונה - ירה לעברו 3 יריות, שאחת מהן פגעה בירכו. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי המאשימה תעזור לעונש שיכלול 5 שנות מאסר, כולל הפעלת המאסר המותנה, לצד הטלת מאסר מוותנה ופיצוי, והמערער יוכל לטעון באופן חופשי. בית המשפט המחויז קבע מתחם עונש הולם הנע בין 3 וחצי ל-7 וחצי שנות מאסר בפועל, קבע כי אין ליתן משקל משמעותי לסתולה שבוצע, והטיל על המערער, בעל עבר פלילי, 51 חודשים מאסר בפועל לצד מאסר מוותנה ופיצוי למTELון בסך 75,000 ל"נ וכן הפעיל מאסר מוותנה, חצי בחופף, כך שבסך הכל הוטלו על הנאשם 57 חודשים מאסר בפועל. בית המשפט העליון הדגיש כי בית המשפט אינו כובל להסכמות הצדדים יכול לקבוע מתחם אשר הרף העליון שלו גבוה יותר מטווח הענישה שהוסכם בין הצדדים, וכי העונש שהוטל על המערער מוצדק ואף מתון.

בע"פ 6496/21 ריאן נגד מדינת ישראל (21/12/21) דחה בית המשפט העליון, בין היתר, את ערכו של מי

שהורשע, בהתאם להודאותו, בביצוע עבירה חבלה בכונה מחמירה, נשיאת נשק, ירי מנשך חם, איוםים ונחיגה בזמן פסילה ולא ביטוח. זאת בגין איורע שבמסגרתו, על רקע סכוסר קיים, ערכו הנאשם ושניים אחרים תczęית ומעקב אחרי המתלוונים, הצדידו בשני אקדחים ובתחמושת, והגיעו לפארק בו שהו המתלוונים, כשהם מערער נוגה ברכב. משה הגיעו למקום יירה אחד מהשלושה ירייה בזדמת עבר המתלוונים, אשר לא פגעה בהם. בהמשך למתחאה, משה הגיעו המערער והאחרים במתלוונים נוספים - נסעו אחריהם, והאחרים ירו לעבר רכבם, כך שלשלושה קליעים פגעו בחלקו האחורי של הרכב וקליע אחד חדר לתוכו, וכן פגע קליע נוסף ברכב אחר וקליע נוסף שפחס את מעילו של מתלוון נוסף אשר לא היה חלק מהסכסוך. בית המשפט המחויזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 6-3 שנים מסר בפועל והטיל על המערער, נעדר עבר פלילי, 4 שנים מסר בפועל לצד עונשים נלוויים, וזאת על אף קיומ סולחה בין הצדדים. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהוטל על הנאשם הולם את מעשי החמורים ואת רף הענישה הקיים, וכן את נסיבותו האישיות של הנאשם. כמו כן, חזר וציין, בין היתר, כי סולחה אינה מהוות תחליף לעונשה על פי חוק ביד הרשות המוסמכות לכך והוא רלוונטי בעיקר לעניין סוגית נטילת האחריות של הנאשם ויש לבחון כל מקרה לגופו.

בפס"ד טבנץ' ניקוב החמיר בית המשפט העליון את עונשו של הנאשם, בהתאם להודאותו, בביצוע עבירות חבלה בכונה מחמירה, נשיאה והובללה של נשק והחזקת סמ לצריכה עצמית. זאת בגין איורע שבמסגרתו, לאחר דין ודברים עם נפגע העבירה, שלפ' הנאשם אקדח, דרך אותו, הצדידו לחלק העליון של ירך המתלוון, יירה כדור אחד אשר גרם לשבר שהצריך ניתוח. בית המשפט המחויזי קבע מתחם הנע בין 2.5 ל-5 שנים מסר בפועל. על אף עבר פלילי, מסר מותנה בר הפעלה ותקיר שעיריך מסוכנות גבוהה להישנות עבירות - הטיל בית המשפט עונשה בתחתית המתחם שקבע, מסר בפועל במשך 30 חודשים, תוך הפעלת המאסר המותנה בחופף, וזאת לאור גילו הצעיר, מצבו האישי והמשפחתי וממציו להשתתקם. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהוטל על הנאשם מכך עמו יתר על המידה עד כדי סטייה מהותית מהענישה הנוגגת, והחמיר עונשו ל-4 שנים מסר בפועל, לצד הפעלת המאסר המותנה כולה במצטבר, כך שהוטלו על הנאשם בסך הכל 5 שנים מסר בפועל, תוך הוספה רכיב פיצוי על סך 10,000 ₪.

בע"פ 6101/16 עוז נגד מדינת ישראל (17/06/28) הקל בית המשפט העליון מידת מה בעונש מסר בפועל שהוטל על המערער בגין הרשעתו, לאחר שמיית ראיות, בביצוע עבירות של חבלה בכונה מחמירה, נשיאת נשק, יריות באזר מגורים, שיבוש מהלכי משפט ושינוי זהות של רכב. זאת בגין איורע שבמסגרתו, על רקע סכוסר קיים, ארבע לנפגע העבירה וירה בו מספר פעמים לכיוון פלג גופו התחתון ופגע ברגליו באופן שהצריך טיפול באשפוז. משנמלט המערער מהמקום בנסיעה על אופניו, רדף אחריו נפגע העבירה בנהיגת רכבו, התנגש בו וגרם לנפילתו וחלתו. בית המשפט המחויזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 12-6 שנים מסר בפועל והטיל על המערער, בעל עבר פלילי מכבד, עונש מסר בן 9 שנים לצד מסר על תנאי ופיצוי בסך 25,000 ₪. בית המשפט העליון קבע כי מתחם העונש ההולם אשר נקבע מעט רחב ומחמיר, והתערב בעונש המאסר כך שהפחיתה ל-8 שנים, וזאת לאור העובדה שהירוי כוון לפלג גופו התחתון של נפגע העבירה ובשים לב לפגיעה בפועל בו שהוגדרה כלא קשה.

בע"פ 875/12 ابو טהה נגד מדינת ישראל (13/01/07) אוחדו מספר ערעורים, בהם ערעור המדינה על קולת העונשים שהוטלו על משבים שהורשעו, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות קשירת קשר לביצוע פשע, חבלה בכונה מחמירה, נשיאת נשק וירי באזר מגורים. זאת בגין איורע שבמהלכו, על רקע סכוסר, ארבעו המשבים למתלוון, הנאשם 2 שלפ' אקדח, הורה למTELONן להרים ידיים ולשכב על הרצפה, והמשבים האחרים הטרפו אליו כשהם אוחזים באלוות. כאשר המתלוון החל להימלט, רדףו אחריו המשבים, תוך לעברו מספר יריות ומשהשגוו אף האחרים

- הכווּ באלות. כתוצאה מהמתואר, כדור אחד פגע במוחתו של המתלון באופן שהצריך טיפול רפואי ואשפוז למשך מספר ימים. בית המשפט המחוזי ערך אבחנה בין המשיב 2 ליתר המשיבים, שכן אלה לא ירו בפועל במתלון, וכן ערך אבחנה בין חברי נעדרי עבר פלילי לאלה שיש להם הרשעות קודמות. בית המשפט המחוזי הטיל על המשיב 2 מאסר בפועל בן 50 חודשים, על המשיבים נעדרי עבר פלילי הטיל 30 חודשים מאסר בפועל, ועל המשיב שלו הרשעות קודמות ונדון גם בגין הפרת הוראה חוקית וביצוע עבירות רכוש - הטיל 33 חודשים מאסר בפועל.

בית המשפט העליון דחה את ערעור המשיבים על הכרעת הדין וחומרת העונש וקבע את ערעור המדינה על קולת העונש, וזאת לאור מדיניות הענישה המחרירה בעבירות מסווג זה ועל אף קיומה של סולחה. לגבי המשיב 2, העבריין העיקרי שירה בפועל, החמיר בית המשפט העליון את עונשו ל-66 חודשים מאסר בפועל. לגבי המשיב 1, שהוא בעל עבר פלילי ואף הורשע בשתי עבירות נוספות כאמור, החמיר בית המשפט העליון את עונשו ל-46 חודשים מאסר בפועל. לגבי חברי 3 ו-4, נעדרי עבר פלילי, החמיר בית המשפט את עונשם ל-42 חודשים מאסר בפועל. כמו כן, בית המשפט העליון מצא לנכון להציג "כי בעונשים אלה, אין משום מיצוי הדין עם המשיבים, וזאת בהיותנו נאמנים לגישה המקובלת, לפיה אין זה מדרכה של ערכאת ערעור למצות את מלאה חומרת הדין...". נוסף על המפורט באשר לזרי הדין אשר הוטלו על המשיבים, על כל אחד מהם אף הוטלו מאסרים מותניים, קנס, ופיצוי למתלון בסך 7,500 ₪.

בת"פ (מרכז) 22-02-22 6961 מדינת ישראל נגד ابو רקיק ואח' (12/22), אליו הפניה ב"כ הנאים 2, נגזר דין של שנים מתוך שלושה נאים בגין איורו בו נאים 2 והודה בביצוע עבירות קשירת קשר לשע, חבלה בכונה מחמורה ונשיות נשך, בעוד נאים 3 והודה בביצוע עבירות קשירת קשר, סיוע לחבלה בכונה מחמורה וסייע לנשיות נשך. זאת בגין איורו בו על רקע סכטן, עקבו הנאים אחר המתלון בעוחו נהג ברכב בכביש 6 עת נאים 3 נהג ברכב בעוד נאים 2 מציד באקדח. במהלך הנסיעה, נצמד נאים 3 עם רכבו לרכב בו נהג המתלון ונאים 2 ירה באמצעות האקדח חמישה כדורים שחוררו את דופן הרכב. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם לנאים 2 הנע בין 4 ל-8 שנות מאסר וב uninנו של נאים 3 קבע מתחם עונש הולם הנע בין 5-2 שנות מאסר. לאור גילם הצעיר, העדר עבר, לקיחת אחריות, ובמידה מסוימת גם בשל ערכות הסכם סולחה בין הצדדים, הסתפק בית המשפט בהטלת ענישה ברף התמחון של המתחם. על נאים 2 הטיל בית המשפט 52 חודשים מאסר בפועל, לצד ענישה נלווה ובכלל זה פיצוי למתלון על סך 10,000 ₪, ועל נאים 3 הטיל בית המשפט 28 חודשים מאסר בפועל, לצד ענישה נלווה ובכלל זה פיצוי למתלון על סך 5,000 ₪. ודוק, בשונה מהמקרה שליפני, המתלון לא נפגע כתוצאה מהירי שבוצע לעברו ונאים 3 הורשע בסיווע לעבירות בלבד.

לא מצאתי מקום ללמידה מת"פ 57474-03-19 אליו הפניה ב"כ נאים 2, וזאת בשים לב לשוני המהוות בין האירועים - שכן באותו המקרה התפתח קרב יריות בין נאים 1 למתלון שאף הוא אחז בנשך שלא כדי והוביל לפיצעת שנים מהנאים, מעשה שבגינו המתלון לא העומד לדין. כמו כן, לא מצאתי לנכון ללמידה מת"פ 40489-05-11 72146-11-20 אליו הפניה ב"כ נאים 2, וזאת בשים לב לשוני המהוות שבנסיבות ביצוע העבירות בין מקרה זה למקרה עומד לפני היום. עוד לא מצאתי ללמידה מת"פ 72146-11-20 אליו הפניה ב"כ נאים 2, לאור השינוי המהוות בסעיף האישום, לצד הניסיות השונות בהם אף לעובדה כי לא נגרמה חבלה כלשהי למתלון.

נסיבות ביצוע העבירה

12. כעולה מעובדות כתוב האישום המתוון, האירוע בוצע לאחר תכנון מוקדם של נאשם 2 עם נאשם 1 והאחר להבאת המתוון למקום האירוע, תוך שימוש באמון שרכוש המתוון כלפי נאשם 2 וניצול העובדה שהוא זוקק לעזרתו, והכל על מנת לפגוע בו על רקע הסכסוך הקודם שהוא לו עם נאשם 1. לא זו אף זו, במסגרת התכנון הצעידו נאשם 1 והאחר בנשך חם, והגיעו עם לא פחות שני kali נשק בהם נעשה שימוש במהלך האירוע. ודוק, על אף שנאשם 2 לא ידע מראש כי נאשם 1 והאחר הגיעו מצדדים בנשך חם לאירוע - אין מחלוקת כי נאשם 2 הביא את נפגע העבירה למקום האירוע תוך תיאום עם נאשם 1 והאחר וזאת על מנת לפגוע בנפגע העבירה, הגם שלא היה מעורב כלל בסכסוך שהיווה את הרקע לביצוע העבירות. כמו כן,ברי כי הצעידות מראש בנשך חם ושימוש בו במהלך האירוע, כפי שעשה נאשם 1, הגם שהוא לא היה מי שירה במתוון, היא נסיבה ממשמעותית שיש בה כדי להוביל להבדיל בקביעת המתחם בעניינים של הנאים.

חומרה יתרה יש באירוע עת מעבר לירוי לעבר פלג גופו התיכון של המתוון שנעשה על ידי الآخر - נאשם 1 המשיך בירוי, עת עמד בסמוך לרכב המתוון, ויראה באוויר, וכל זאת בזמן שנאשם 2 חוסם את דרכו של המתוון באמצעות רכבו ומקשה עליו למלאו עצמו מהמקום.

כתוצאה מאירוע הירוי נפגע העבירה באופן ממשמעותי - הקליע אשר נורה לרגלו חדר את שני רגליו ונגרמה לו חבלה משמעותית. כעולה מדברי המתוון, מפתח חששו מפני המשך התקיפה הוא אף הפסיק לקבל טיפול רפואי בבית החולים בגין שבע ונאלץ לקבל הטיפול במועד מאוחר יותר בבית חולים בשטחי הרשות הפלשתינית - טיפול אשר הוביל להחלמה מלאה שלו. מעבר לאמר, כעולה מتفسיר נפגע העבירה, כתוצאה מהימצאותו בסיטואציה בה נורו לעברו ולידו כדורים מנשך חם, עת אשתו ישבת עמו ברכב ומתקשה, בשל חסימה חלקית של הדרך שנעשתה על ידי נאשם 2 ובשל פציעתו, לבסוף מהמקום - חוויה אירוע טראומטי בו חש איומה ופחד לחיו ולחיו אשתו. לא זו אף זו, ברוי כי אירוע בו נעשה שימוש בנשך חם יש בו פוטנציאלי נזק ממשמעותי יותר מהנזק שנגרם בסופו של יום לנפגע העבירה.

13. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג) מצאתי כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות עליו נדון נאשם 1 את הדין נع בין 40-60 **חודשי מאסר בפועל.**

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג) מצאתי כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות עליו נדון נאשם 2 את הדין נע בין 32-48 **chodshi maser bafoul.**

קביעת העונש בתוככי המתחם

נאשם 1

14. הנאשם צעיר, לצד 2000, בעל רקע אישי מורכב, שהודה ולקח אחריות על מעשיו, אך גם, כפי שטענה ב"כ המאשימה - הודה בעובדות כתוב האישום המתוון בשלב מתקדם של ההליך, לאחר שנשמעו מרבית עדיו הتبיעעה. כמו כן, על אף גילו הצעיר, מדובר במי שלחוonto 2 הרשעות קודמות בגין מספר עבירות רכוש, שבಗין ביצוען אף ריצה בעבר עונש מאסר בפועל.

עוד יש לשקל את התרומות שירות המבחן מהתייחסות מוצמצמת ומעורפלת לאירוע, קיומם של מאפיינים שלולים

אלימים ואת צורך להשגת כסף גם במחיר של ביצוע עבירות, לצד הערכת הסיכון הגבוהה מאוד להישנות עבירות. עוד עשוי את עדותו של המתלוון, לפיה הנאשם נאשם 1 פעל על מנת לתקן "סולחה" ואף פיצה אותו בגין האירוע. ברוי כי עrichtת 'סולחה' היא גורם שיש בו כדי להביא להפחחת סיכון ואף יש בה כדי להuid על לקיחת אחריות. עם זאת, כאמור לעיל, 'סולחה' איננה חזות הכל והוא איננה שיקול מכריע בקביעת העונש [ראו גם **ע"פ 324/19 פלוני נגד מדינת ישראל** (08/05/19), **ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נגד סובח** (19/05/05)].

נאשם 2

15. הנאשם צער, ליד 1994, הודה ולקח אחריות על מעשיו, שאף הוא, כפי שטענה ב"כ המאשימה - ל乾坤 אחריות על מעשיו רק בשלב מתקדם של ההליך ולאחר ש מרבית עדי התביעה נשמעו. עם זאת, בשונה מעניינו של הנאשם נאשם 1, לא ניתן להתעלם מכך ששמיית הראיות בעניינו הובילה תיקון ממשועוט של כתוב האישום ביחס אליו, ועל כן ניתן לראות בו כדי שלקח אחריות על מעשיו בהזדמנות הראשונה בה הדבר התאפשר. זאת ועוד, במעמד הדיון אף ביקש נאשם 2 סליחה מהמתלוון, אם כי עשה כן רק לאחר שבאת כוחו פנתה וביקשה ממנו לעשות זאת.

נוספַ על האמור, על אף גילו הצער, מדובר למי שלחובתו 3 הרשות קודמות בגין ביצוע עבירות אלימות ורכוש רבות, שאף ריצה בעבר עונשי מסר שלא רק שלא הרתינו אותו מהמשך ביצוע עבירות - אלא שמעיו האלימים אף הסלימו עד כדי מעורבות באירוע חבלה בכוננה מחמירה בה נעשה שימוש בנשק חמם במהלך האירוע ובמסגרתו נגרם נזק ממשועוט לנפגע העבירה.

הרעתה הרביבים

16. האלימות הפושה בחברה, אשר פוגעת בגוף ובנפש וויצרת תחושת חוסר ביטחון אצל תושבי המדינה, מחייבת את בית המשפט להחמיר בעונשה, תוך תקווה כי החמרה זו תוביל להרעתה הרביבים, וזאת כפי שעולה אף מהפסיקת שהוצגה לעיל.

17. במצב דברים זה באתי לכלל מסקנה כי יש להטיל על כל אחד מהנאשמים עונשה בחלוקת הבינו של המתهم אשר נקבע בעניינו.

רכיב הפייצוי:

18. בהתאם להלכה הנהוגת ובשים לב להוראת **סעיף 77(ב) לחוק העונשין**, תכליות הפייצוי במסגרת הליך זה הוא מתן הכרה לסלב שנגרם לנפגע העבירה, באופן העשו אף לתרום לשיקומו.

כמו כן, כבוד השופט ג' קרא בע"פ **764/21 מדינת ישראל נגד ابو לבן** (21/04/21) ציין כי:

"**סעיף 77(ב) לחוק העונשין** מורה **לבית המשפט לקבוע את הפייצוי במסגרת ההליך הפלילי, לפי מידת**

הנזק או הסבל שנגרמו ביום ביצוע העבירה או ביום מתן ההחלטה על הפיצויים. תכליות פסיקתם של פיצויים לפי הסעיף, כוללות את הצורך ליתן סعد מיידי לנפגע; להכיר בסבלו; ולקדם אפשרות להיטהרות העברי他自己, באופן העשי לתרום לשיקומו (ראו למשל: רע"פ 9727/05 גליקסמן נ' מדינת ישראל...").

במקרה דנן, לאור הנזק המשמעותי שנגרם לנפגע העבירה כתוצאה מאירועו הירוי לעברו, לצד תחושת האימה שחויה, ובשים לב להמלצת עורכת תס吼 נפגע העבירה, כמפורט לעיל, יש לקבוע תשלום פיצויי משמעותי לנפגע העבירה.

בקביעת גובה הפיצוי אשקל א את מדיניות הענישה כפי שהוצגה בסקירת הפסיכה דלעיל, תוך אבחון גובה הפיצוי בין הנאשמים בהתחשב במידת אחריותו של כל נאשם בגין הנזק לנפגע העבירה, ואף את תשלום הפיצוי למתלוון במסגרת הסולחה, על אף שהמתלוון לא נשאל על גובה הפיצוי המדויק.

19. סוף דבר אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

1. **52** חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו.
2. **10** חודשים מאסר על תנאי לפחות שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר שלא יעבור שוב עבירה לפי סימן ג' לפרק י' לחוק העונשין /או סעיף 144 לחוק העונשין /או סעיף 340א לחוק העונשין.
ג'. הנאשם ישלם פיצוי על סך **10,000 ₪** למתלוון.
הפיצוי ישולם בשני תשלוםים שוויים ורצופים. תשלום ראשון תוך **90** יום מהיום.
3. הנאשם ישלם פיצוי על סך **6,000 ₪** למתלוון.

נאשם 2

1. **40** חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו.
2. **10** חודשים מאסר על תנאי לפחות שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר שלא יעבור שוב עבירה לפי סימן ג' לפרק י' לחוק העונשין.
ג'. הנאשם ישלם למתלוון פיצוי בסך **6,000 ₪**.
הפיצוי ישולם בשני תשלוםים שוויים ורצופים. תשלום ראשון תוך **90** יום מהיום.
3. הנאשם ישלם למתלוון פיצוי בסך **6,000 ₪**.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ב' אדר תשפ"ג, 23 פברואר 2023, במעמד הצדדים.